

Arrest

nr. 185 396 van 13 april 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 april 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot afgifte van een inreisverbod van 8 april 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. MASSON die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij houdt voor sedert 21 februari 2014 in België te vertoeven.

Aan de verzoekende partij wordt op 2 februari 2017, met kennisgeving op 17 februari 2017 een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt.

Verzoekende partij wordt niet vastgehouden in een door de artikelen 74/8 et 74/9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) voorziene plaats.

Er is geen repatriëring voorzien.

De bestreden beslissingen betreffen een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13 van 8 april 2017, ter kennis gebracht diezelfde dag en een beslissing tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaren van 8 april 2017, ter kennis gegeven diezelfde dag.

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift een brief van haar raadsman die verzoekt enerzijds de zaak zo spoedig mogelijk vast te stellen maar anderzijds niet vast te stellen op donderdag, vrijdagvoormiddag en op dinsdag.

2.2. De Raad wijst erop dat de procedure inquisitoriaal van aard is en de rechtsdag niet kan bepaald worden in functie van de agenda van de raadslieden der partijen. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, komt het de Raad toe te bepalen op welke dag er terechtzitting wordt gehouden en dienen de raadslieden bij het indienen van deze procedure te weten dat zij beschikbaar moeten zijn, hetzij maatregelen dienen te treffen opdat een normaal verloop van de rechtspleging doorgang kan vinden. Dit klemmt nog meer nu *in casu* de verzoekende partij recent een gelijkaardige procedure heeft opgestart bij de Raad tegen een aan haar eerder ter kennis gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van 2 februari 2017 dat geleid heeft tot het arrest nr. 183 006 van 27 februari 2017 van de Raad en in dat arrest reeds werd gewezen op het uitzonderlijk karakter van deze procedure en haar vordering werd afgewezen omwille van dezelfde reden als in huidige zaak (zie verder).

Op dit verzoek kan niet worden ingegaan.

2.3. Voorts merkt de Raad ter terechtzitting op dat niet alle stukken vermeld in de inventaris zijn toegevoegd en enkel kan rekening gehouden worden met de 20 pagina's in totaliteit, met inbegrip van het verzoekschrift die zijn overgemaakt bij fax van 12 april 2017. De raadsman van de verzoekende partij stelt dat de overige stukken zich bevinden in een ander dossier bij de Raad.

Er wordt op gewezen dat een "andere zaak" niet ter beoordeling van de Raad thans voorligt zodat enkel kan rekening gehouden worden met de bij het verzoekschrift overgemaakte stukken.

Hierop gewezen maakt de raadsman van de verzoekende partij geen opmerking.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1 . De drie cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verder wordt in paragraaf 4, tweede lid van diezelfde bepaling gesteld:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt:

“Als de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, dan bevat de vordering tot schorsing bedoeld in artikel 32 de in artikel 32 bepaalde gegevens alsook een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.”

3.2.2. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.2.1, bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en -op het eerste gezicht onbetwistbaar- moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

3.3. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

3.3.1. Het uiterst dringend karakter wordt in de nota met opmerkingen betwist. De verweerder geeft aan dat de verzoekende partij niet van haar vrijheid werd beroofd en dat de verzoekende partij niet aantoonde dat een gewone procedure te laat zou komen.

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat slechts de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel (of terugdrijvingsmaatregel) waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel kan vorderen. Hoewel niet kan betwist worden dat de thans bestreden beslissingen een verwijderingsmaatregel (bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 7 dagen) en een inreisverbod omvatten, dient te worden opgemerkt dat uit de bewoordingen *“in het*

bijzonder" van voornoemd artikel blijkt dat slechts in geval de verzoekende partij is vastgehouden in een welbepaalde plaats een wettelijk vermoeden bestaat dat de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent is. *In casu* blijkt echter niet dat de verzoekende partij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals voorzien in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet *juncto* de artikelen 74/8 en 74/9 van diezelfde wet.

3.3.2. Verzoekende partij voert niets specifiek aan betreffende het uiterst dringende karakter. Het loutere gegeven dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven en een inreisverbod toont niet het bestaan van een uiterst dringende noodzakelijkheid aan.

In casu verwijst de verzoekende partij enkel naar het gegeven dat hij alhier met gans zijn familie verblijft en dat hij niet zou zijn verhoord met betrekking tot de strafbare feiten die haar ten laste worden gelegd. Zij stelt te allen tijde het land te kunnen worden uitgezet en wijst erop dat zij gedurende drie jaren het land niet kan betreden. Hij verwijst naar zijn tewerkstelling.

De verzoekende partij betoogt:

"De bestreden beslissing dateert van 8 april 2017 en werd op dezelfde datum ter kennis gebracht. De bestreden beslissing is voor verzoeker in een onverstaanbare taal maar heeft wel verregaande consequenties.

Het is duidelijk dat verzoeker hier met zijn gehele familie verblijft (art. 8 EVRM).

Het is duidelijk dat omtrent de strafbare feiten verzoeker zelf niet verhoord is (art. 6 EVRM) en de strafvordering in die context dan ook onontvankelijk is, zoals ook werd medegedeeld aan het Parket.

Desalniettemin wordt verzoeker thans gedwongen om op 8 april 2017 het land te verlaten en heeft hij ook een inreisverbod van 3 jaar opgelegd gekregen.

Het is duidelijk dat hij met deze nieuwe beslissing van 8 april 2017 wel onmiddellijk het land kan uitgezet worden daar hij werd opgepakt en hem het verwijt wordt gemaakt dat strafbare feiten zouden gepleegd zijn, ondanks dat hier niets van waar is.

Verzoeker zou dus ten allen tijde het land kunnen uitgezet worden wat hij ten allen prijzen wil vermijden gelet op zijn tewerkstelling en de omstandigheid dat al zijn familieleden hier zijn conform art. 8 EVRM.

Het is duidelijk dat hier thans een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is en dat de politiediensten aan verzoeker mededeelden dat hij op 8 april 2017 het land moest verlaten en hij voor 3 jaar niet meer zou mogen terugkomen."

3.3.3. Uit dit betoog blijkt niet waarom de verzoekende partij zou menen dat een gewone vordering tot schorsing te laat zou komen. De verzoekende partij stelt dat zij een beroep tot nietigverklaring zal indienen. Niets belet de verzoekende partij tegelijkertijd een gewone vordering tot schorsing in te dienen, samen met de vordering tot nietigverklaring in hetzelfde verzoekschrift. De stelling dat een gewone vordering tot schorsing te laat zal komen is louter hypothetisch. Zelfs in het geval dat een vasthouding zou tussenkomen, wat *hic et nunc* louter hypothetisch is, hetzij een repatriëring, ook *hic et nunc* hypothetisch, dan nog beschikt de verzoekende partij op het ogenblik van een vasthouding over de mogelijkheid om bij wijze van voorlopige maatregelen haar gewone vordering tot schorsing te activeren. De verzoekende partij gaat volledig voorbij aan de mogelijkheid haar geboden in de volgende wettelijke bepalingen:

Artikel 39/85 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn. (...)"

Artikel 39/84 van de vreemdelingenwet luidt:

"Wanneer bij de Raad overeenkomstig artikel 39/82 een vordering tot schorsing van een akte aanhangig wordt gemaakt, kan hij als enige, bij voorraad en onder de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, bepaalde voorwaarden, alle nodige maatregelen bevelen om de belangen van de partijen of van de personen die

belang hebben bij de oplossing van de zaak veilig te stellen, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten."

Die maatregelen worden, nadat de partijen gehoord zijn of behoorlijk zijn opgeroepen, bij een gemotiveerde uitspraak bevolen door de voorzitter van de kamer die bevoegd is om uitspraak ten gronde te doen of van de rechter in vreemdelingenbetwistingen die hij daartoe aanwijst.

Artikel 44, eerste lid van het PR RvV bepaalt:

"Zolang de vordering tot schorsing aanhangig is, kan bij een afzonderlijk verzoekschrift een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen worden ingediend."

Artikel 47 van het PR RvV bepaalt:

"In het belang van een goede rechtsbedeling kan de voorzitter beslissen dat de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen samen met de vordering tot schorsing wordt behandeld en afgedaan."

Onder de hierboven vermelde, cumulatieve voorwaarden kunnen zodoende bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen worden bevolen in het kader van een hangende vordering tot schorsing indien zij noodzakelijk zijn om de realisatie van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te voorkomen, en dit wanneer de loutere schorsing van de tenuitvoerlegging daartoe niet zou volstaan om de belangen van de partijen veilig te stellen (cf. RvS 26 mei 2011, nr. 213.516).

Niets belet een verzoekende partij om, na het indienen van een gewone vordering tot schorsing, een vordering tot het opleggen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen wanneer de behoefte aan dergelijke maatregelen zich pas nadien manifesteert (cf. RvS 23 januari 2001, nr. 92.536, DESSARD). Dit zal tot gevolg hebben dat, door de toepassing van artikel 47 van het PR RvV de vordering tot schorsing en de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen samen worden onderzocht volgens de procedure van de uiterst dringende noodzakelijkheid (cf. RvS 23 januari 2001, nr. 92.536, DESSARD; RvS 7 juli 2003, nr. 121.432, BOURGEOIS en cons.\ RvS 28 november 2003, nr. 125.828, CAMPAILLA).

De verzoekende partij kan deze vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid instellen zodra een zaak imminent wordt, en alleszins ter gelegenheid van een vasthouding en/of repatriëring.

In casu laat de verzoekende partij na aan te tonen dat er thans imminentie voorhanden is. De verzoekende partij is niet vastgehouden en er is geen repatriëring voorzien. Ook laat de verzoekende partij na aan te tonen dat er bijzondere andere omstandigheden voorhanden zijn die erop wijzen dat er imminentie is.

Ter terechtzitting op het voorgaande gewezen meldt de raadsman van de verzoekende partij dat de verzoekende partij werd "vastgehouden" op 8 april 2014 in een politiekantoor. De Raad wijst erop dat dergelijke opsluiting niet gelijk gesteld kan worden met vasthouding in een welbepaalde plaats in toepassing van de artikelen 74/8 en/of 74/9 van de vreemdelingenwet.

Overigens dient de raadsman van de verzoekende partij ter terechtzitting toe te geven dat de verzoekende partij na zijn verhoor werd vrijgelaten en werd uitgenodigd een boete te betalen, wat blijkt uit de brief van 8 april 2017 van het parket, als stuk toegevoegd aan het verzoekschrift.

Derhalve werd de verzoekende partij op het ogenblik van het instellen van haar vordering niet vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals de verwerende partij terecht stelt.

3.3.4. Nu het wettelijk vermoeden *in casu* niet speelt, en ook niet blijkt noch wordt aangetoond dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen imminent zou zijn (er is geen dwangmaatregel voorzien en nog minder is er een repatriëringsdatum vastgelegd en niets belet verzoekende partij een gewone vordering tot schorsing in te dienen die kan geactiveerd worden van zodra er imminentie ontstaat), moet de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dan ook worden afgewezen.

Er dient te worden benadrukt dat het om een afzonderlijke voorwaarde gaat om tot een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te kunnen komen. De voorwaarde van het uiterst dringend karakter

kan dan ook niet worden afgeleid uit de overige voorwaarden, met name de ernst van de aangevoerde middelen en het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

De loutere vrees dat de bestreden beslissingen op ieder ogenblik kunnen uitgevoerd worden, bevat niet het bewijs dat over een schorsing volgens de gewone schorsingsprocedure slechts uitspraak zal worden gedaan nadat de verzoekende partij reeds daadwerkelijk is verwijderd (RvS 25 april 2007, nr.170.548; RvS 2 maart 2005, nr. 141.510).

De verzoekende partij toont derhalve niet aan dat zij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij brengt ook geen enkel ander bewijs bij van het uiterst dringend noodzakelijk karakter van de vordering. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

Aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid is niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M. BEELEN